

Oláh András

lehet-e semleges

Petri György emlékének

az eső ami a ház falát mossa
a zebrán átsiető gyalogos
a templomi harang
s a szomorúság ami lázassá
teszi az arcod lehet-e semleges
a nadrágszárba törült maszatos
gyermekkéz a fásliba szorított
visszeres láb a rádiós szünetjel
a pipa mely nagyapád
asztalán hevert
a mosatlan kávéscsésze
a kertvégi góré
a kocsmapultnak támaszkodó
borostás pofa az idegen
akcentussal beszélő és örökösen
hümmögő karosszerialakatos
a rövidke szoknyából
kikandikáló női comb
a múzeum előtti padon
zacskóból pogácsamaradékot
majszoló hajléktalan
a főtéri szobor talapzatára
rajzolt jel az átfestett vöröscsillag
a magyarázat nélküli csönd
a reggelek ünneparca
a gyerekkor megannyi elspórolt
emléke a hanyagság s a hang
ami éjszakánként felébreszt
lehet-e semleges

OLÁH ANDRÁS (1959) költő, drámaíró. Mátészalkán él. Legutóbbi kötete: *Fagypont alatt* (2020).

utazás

szürreális pillanat: megjött a vízum
a Szovjetunióba is utazhatsz... persze
egyedi eset ez - egyszeri alkalom -
Moszkváig másfél nap az út
Csapnál vasúti kerékcseré bonyolítja a dolgot
akkor még fel sem merül benned
hogy pár év múlva a záhonyi átrakóban
tehervagonokból kell majd zsákokat
pakolnod tizenkét órában műszakban
és hiába a megszerzett diploma
munkászászlóaljba vezényel a túlgörcsölt
oltalom mert a hazát minden fronton védeni kell
laktanyának hazudott munkásszálláson
görnyed a szellem tikkad a test
levegőtlen homály ernyedő végtagok
a pokolba kívánod az ébresztő kúrtszót
a sorakozónak hazudott mutatványokat
kétes parancs-kihirdetéseket és Nyina néni
jut eszedbe a nektek szánt irgalom
a szabadságnak hitt öntudat
az örökös sorban állás a kölesből
erjesztett kvasz s az álmos Moszkva-part
- de itt csak kivárás maradt és tompaság
zsugori révület ahol cementporba fúl a rettenet

akkordok múlt időben

esetlegességünk érveit olvasod
és sietsz vissza a mérgezett jelenbe
építész új kolóniát ahol veled
hálnak a hajnali suttogások
a rothadó csontok kikelnek
átizzadt ruhák énekelnek
és hiába gyalulod tisztára a múltat
az indulási oldalon magad maradsz
s ha rád nyitja szempilláját az ősz
előbújnak a hajléktalan álmok
de már csak a fák nyirkos leveleit
didergeti az október végi köd

Sulyok Gabriella: Zabollátlan (tus, kréta, papír, 58x100 cm, 2019)

